

Gyászjelentés

Györi Zoltán gépésztechnikus 2016. november 25-én, életének 70. évében Miskolcon elhunyt.

Bakó Pál bányatechnikus 2017. áprilisban, életének 85. évében Szuhakállón elhunyt.

Horváth József olajipari technikus 2017. április 7-én életének 75 évében Bázakerettyén elhunyt.

Krasznai János okl. bányamérnök, 2017. április 16-án, életének 77-ik évében Balatonfenyvesen elhunyt.

Nemes Zoltán okl. bányamérnök, 2017. május 12-én, életének 78-ik évében Budapesten elhunyt.

Pap László üzemmérnök, 2017. május 25-én, életének 94-ik évében Gyöngyösön elhunyt.

Józsa Gábor okl. bányageológus mérnök, 2017. május 31-én, életének 70-ik évében Bükkszéken elhunyt.

Kővári László okl. bányamérnök, 2017. júniusban életének 85-ik évében Gyöngyösön elhunyt.

Farkas Zoltán okl. olajmérnök, 2017. júniusban 69 éves korában Budapesten elhunyt.

Szabó Csaba tanár, idegenforgalmi menedzser, az OMBKE volt szervező titkára 2017. július 6-án, életének 80. évében Budapesten elhunyt.

Domonkos Kálmán okl. bányamérnök, 2017. július 12-én, 82 éves korában Oroszlányban elhunyt.

Matyisin Ferenc bányatechnikus, 2017. július 12-én, 78 éves korában Budapesten elhunyt.

Kovács Lajos tanár 2017. október 9-én, 68 éves korában Dorogon elhunyt.

Szabó Aladár okl. bányagépészmérnök 2017. október 17-én, életének 82. évében Budapesten elhunyt.

Simon László okl. bányamérnök 2017. november 3-án, 73 éves korában Tokajban elhunyt.

Kakas János okl. bányamérnök 2017. november 6-án, életének 95. évében Pilisszentivánon elhunyt.

Jurasits József okl. bányamérnök 2017. novemberben, 85 éves korában Várpalotán elhunyt.

Mérai Károly okl. bányamérnök 2017. november 23-án, 84 éves korában Tapolcán elhunyt.

Kerekes Árpád okl. bányageológus mérnök 2017. novemberben, életének 87-ik évében Sopronban elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

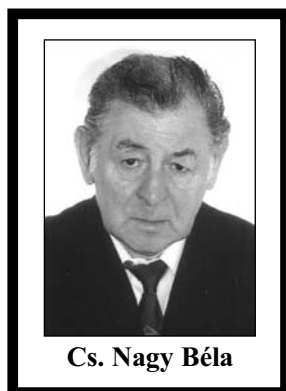
Cs. Nagy Béla (1934–2016)

1934. január 27-én született Tatabányán. Ott is érettségizett. Érettségi után a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára jelentkezett, ahol 1959. május 8-án bányaművelőmérnöki oklevelet szerzett.

Szakmai munkáját 1959. június 1-től, a Tatabányai Szénbányák bányauzemeiben végezte különböző beosztásokban (mérnökség vezető, szellőztetési felelős, beosztott mérnök, körletvezető mérnök).

1974. július 1-én a Tatabányán megalakult Magyar Szénbányászati Tröszt (MSZT) Termelési és Értékesítési Főosztályára helyezték át, ahol az Iparági Diszpécserszolgálat csoportvezetője lett. Ebben a beosztásban dolgozott 1979. szeptember 1-ig, amikor a tröszt Bányabiztonsági Önálló Osztályára került, ahol a szénbányászat külszíni tűzvédelmi feladatainak irányítása is a feladata lett. Megbízott külszíni tűzvédelmi vezetőként részt vállalt az Iparág I. Tűzvédelmi vetélkedőjének szervezésében és lebonyolításában. A BM Tűzoltó Tisztképző Iskola Tűzvédelmi szakán 1981-ben tűzvédelmi-vezető képesítést kapott.

1981. január 1-én az MSZT átszervezésekor, a Szénbányászati Információs Szolgálat (SZISZ) Műszaki Információs Blokk Bányászati Csoportjába került.

1982. július 1-én az Oroszlányi Szénbányák Biztonságtechnikai Osztályára helyezték át szellőztetési és ellenőrzési csoportvezetőnek. Ebben a beosztásban részt vett a korszerű, automatikus metánvédelem műszeres bevezetésében, a korszerű kézi metánmérő műszerek, önmentő készülékek, munkavédelmi felszerelések beszerzésében és bevezetésében, az üzemek diszpécserszolgálatának megszervezésében. 1989. december 31-én ment nyugdíjba.

Munkája során Kiváló Dolgozó elismerésben részesült és a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatait is kiérdemelte. 1966-tól tagja az OMBKE-nek, 2006-ban illetve 2016-ban 40 és 50 éves egyéves tagságért Sóltz Vilmos emlékérmét kapott.

2016. december 24-én érte a halál. Temetése 2017. január 5-én volt a tatabányai bányahidai temetőben. Utolsó útjára családtagjain kívül barátai és kollégái is elkísérték.

Nagy Béla

Beregi Gábor (1938–2017)

1938. január 28-án Budapesten született. Édesapja bányamérnök, édesanyja háztartásbeli volt. Öten voltak testvérek.

A II. világháború alatti és utáni viharos időkben a bányamérnök édesapját különböző szolgálati helyekre küldték dolgozni. Így a család sokat költözött, a gyerekek pedig kénytelenek voltak iskolát váltani. *Beregi Gábor* is Annavölgyön, Dorogon, Miskolcon, Brennbergbányán, Ózd-Farkaslyukon végezte az elemi és általános iskoláit. Ózdon a József Attila Általános Gimnáziumban érettségizett 1956-ban.

Az érettségi után 1956. július 1-től, 1957. október 1-ig az Ózdi Szénbányák Vállalat Farkaslyuk Bányauzemében csillésként, majd áthelyezéssel 1963. március 31-ig a Borsodi Szénbányászati Tröszt Miskolci Bányauzemében Mártabányán és Annabányán csillésként vājárként, mérősegédként tevékenykedett. 1963. április 1-től, szintén áthelyezéssel került a Tatabányai Szénbányászati Tröszt Minőségellenőrző Üzemébe, fizikai munkás beosztásba.

Tatabányán a fizikai munka mellett 1963-1967 között folytatta iskolai tanulmányait és 1967-ben felsőfokú bányagazdasági technikus oklevelet szerzett. 1976-1977 években a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, levelező tagozaton tanult és bányagazdasági üzemmérnöki oklevelet kapott.

A tatabányai Minőség Ellenőrző Üzem Kőzetmechanikai Csoportjában kőzetmechanikai, közfizikai kísérletekben vett részt, majd a Kísérleti Üzemben a műkögyártással foglalkozott. A kísérletek befejeződésével a Minőségellenőrzési Üzem Fűrési Csoportjának technikusává lett.

Tatabányán a 70-es évek elején indult meg az „eocén programot” megalapozó földtani kutatás. *Beregi Gábor* e munkát segítve, 1972-ben került a Tatabányai Szénbányák Bányaföldtani Osztályára, ahol a mélyfúrások számláinak ellenőrzésével, gazdasági problémák megoldásával, zárójelentések készítésével, a Központi Földtani Hivatallal való kapcsolattartással foglalkozott. Nagyon sokat tett a Tatabánya környéki földtani kutatásokért. Ezt a munkát lelkesedéssel és odaadással végezte. Ezt bizonyítja, hogy megkapta a Bányászati Érdemérem bronz fokozatát és a Kiváló Munkáért kitüntető jelvényt.

Miután a '80-as évek végén és a '90-es években a tatabányai bányauzemek sorra bezártak és a földtani kutatás is fokozatosan abbamaradt, *Beregi Gábor* is kénytelen volt az „eocén programban” létesült fúrások archiválásával és a szükségtelessé váló fűrólyukak likvidálásával foglalkozni, egészen 1996. december 27-én bekövetkezett nyugdíjazásáig. A munkát viszont nyugdíjazása után sem hagyta abba, 1997 és 2005 évek között egy budapesti kútúró vállalatnál dolgozott telepvezetőként.

Beregi Gábor munkáját mindig nagy precizitással végezte, csendes, de társaságbeli, jó hangú, jó humorú ember volt. Elmondható róla, hogy mindenki szerette. Hobbija volt a sport, a kirándulás, a színház és a mozi.

Példamutató családi életet élt. 1965-ben vette el *Vitéz Zsuzsanna* röntgen asszisztent. Nagy szeretetben éltek együtt egészen 2005-ig, amikor *Zsuzsanna* váratlanul meghalt. Két fiuk született: Péter (1966-ban), Gábor (1968-ban).

Beregi Gábor közösségi munkát is végzett. Állandó látogatója volt az OMBKE Tatabányai helyi szervezet rendezvényeinek. Ott volt a kirándulásokon, előadásokon, ünnepeken. Mindig lehetett rá számítani.

Végül jött a rossz hír: *Beregi Gábor* sokunk barátja, jó ismerőse, az egészségileg jó karban lévő ember 2016 decemberében beteg lett, kórházba került. Sajnos a gondos ápolás ellenére az orvosok nem tudtak rajta segíteni, 2017. március 12-én meghalt. 2017. március 24-én 11 órakor a tatabányai Síkvölgyi Temetőben szomorú szívvel búcsúztatták a rokonok, a barátok, a munkatársak és ismerősök.

Kedves Gábor barátunk! Kívánunk Neked utolsó Jó szerencsét!

Sóki Imre

Hídvégi Ferenc (1933–2017)

2017. május 9-én, Tatabányán elhunyt *Hídvégi Ferenc* bányatechnikus.

1933. március 20-án Bánhidán született. A felsőgallai polgári iskolában kezdte tanulmányait, amit a tatabányai gimnáziumban folytatott. Sajnos édesapja balesete miatt, aki keresőképtelen lett, meg kellett szakítania a tanulást és munkába állt. Később a budapesti Apáczai Csere János Gimnáziumban érettségizett 1954-ben, majd felvételt nyert Szolnokra, a Repülőtiszt Főiskolára. Az 1956-os események miatt az iskola átalakult, nem tudta folytatni az ottani tanulmányokat, hazakerült Tatabányára. A XV-ös aknán kezdett dolgozni, vájár és robbantómester képezéseket szerzett.

Munkája mellett elvégezte az Aknásképző Technikumot (ahol az előző tanulmányait is figyelembe vették) és 1958-ban bányaiipari technikus oklevelet kapott. Aknász, szak főaknász majd bányamester lett. A XV/C aknán belekóstolt a politika világába. Később a XV/A aknaüzem bányamestere volt. 1978-ban a Vállalat Távlati Fejlesztési Főosztályára került, mint műszaki ellenőr. 1983-tól új kihívás elé állt: az Eocén Program Nagygyeházi Bányauzemében körletvezető bányamesternek neveztek ki. Minden tudását latba kellett vetnie ebben a feladatkörben. Bányászati ismereteit, tapasztalatait nagy igyekezettel próbálta átadni az ifjabb nemzedéknek.

1989-ben nyugdíjas lett. Végre szabadon élvezhette kedvenc időtöltéseit: a vadászatot, kertészkedést, borászkodást. Volt kollégáival, munkatársaival jó kapcsolatot ápolt. Sokszor összejöttek egy-egy vadpörköltre, borozgatásra. Így lett tagja a Rozmaringos Bányász Egyletnek. Részt vett a város bányászattal kapcsolatos kulturális tevékenységében, az OMBKE helyi szervezetének munkájában, a bányász hagyományok tárgyi emlékeinek kutatásában, a bányászdalok tanításában és előadásában. Tevékenységét az egylet tagjaként Tatabánya Város Ezüst Turul díjjal ismerte el.

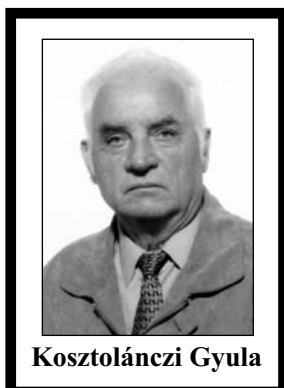
Utolsó útjára bányász hagyományok szerint került sor a tatabányai Síkvölgyi temetőben. A klopacska hangja mellett kísérték családtagjai, barátai, volt kollégái végső nyughelyére. A sírnál a Rozmaringos Bányász Egylet előadásában bányászdalok szóltak, miközben alias Szupernovás Cefrevadász hamvaira hant borult. Drága öreg barátunk, nyugodj békében!

Mokánszki Béla

Kosztolánczi Gyula (1935–2017)

Tapolcán hosszú betegség után elhunyt *Kosztolánczi Gyula* okl. bányagazdasági mérnök.

1935. szeptember 7-én született a Vas megyei Vönöckön nyolc gyermekes családban. Elemi iskolái után vājáriskolába ment, majd Tatabányán a Péch Antal Aknásképző Technikumban bányatechnikus végzettséget szerzett. Később munka mellett folyamatosan tovább képezte magát: a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán lett okleveles bányagazdasági mérnök és speciális munkabiztonsági szakképzéseken is eredményesen vett részt.

Szakmai pályafutását az ajkai szénbányászatban kezdte, és dolgozott az aknamélyítőknél is. Hosszabb időt töltött a Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség állományában, mint a Bakonyi Bauxitbányához delegált területi felügyelő. Munkája során a bánya és a bányászok biztonságát tartotta elsődlegesnek, jó kapcsolatba került a bauxitbányászokkal, vezetőkkel és dolgozókkal egyaránt.

Később átkerült a Bakonyi Bauxitbánya Vállalathoz, ahol a Halimba-III. bányauzemben dolgozott, amelyik akkor a vállalat legnagyobb bányauzeme volt. Földalatti munkája utáni karkedvezménytel ment nyugdíjba.

Munkásságát több vállalati és miniszteri kitüntetéssel ismerték el, birtokosa a Bányász Szolgálati Érdemérem arany fokozatának is.

Egész életében szorgalmas, az újra fogékony, segítőkész ember volt. Sok éven keresztül vállalt szakszervezeti munkát, hogy segíthessen munkatársaival. Ez a mentalitás nyugdíjas életében is fennmaradt, lakóhelyén is sok éven át tevékenykedett a közösség érdekében, mindaddig, míg betegsége meg nem akadályozta ebben.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1969 óta volt tagja. Hűségét az egyesület a Sóltz Vilmos-emlékéremmel ismerte el.

Temetése nagy részvét mellett május 22-én volt a tapolcai új temetőben. Ravatalánál volt munkatársai álltak díszőrséget. A Bakonyi Bauxitbánya, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tapolcai szervezete és a társasházi lakóközösség nevében *Podányi Tibor* búcsúzott *Kosztolánczi Gyulától*, a hűséges munkatárstól. Sírjánál elhangzott a Bányászhimnusz. Utolsó Jó szerencsét Gyula Bátyánk!

PT

Németh Kálmán (1934–2017)

2017. június 2-án tragikus körülmények között váratlanul elhunyt *Németh Kálmán* okl. földmérő mérnök, okl. bányamérnök, okl. vízellátási-, csatornázási, egészségügyi szakmérnök, mérnök tanár.

1934. május 14-én született Lövön. A soproni Széchenyi István Gimnáziumban érettségizett 1953-ban. 1954-ben jelentkezett a még Sopronban induló és kezdő földmérőmérnöki szakra. Harmadévesként az 1956-os forradalomban az Egyetem MEFESZ vezetőségének tagjaként meghatározó szerepe volt Sopron közellátásának megszervezésében. A Sopronban utoljára végzetek egyikeként 1959-ben szerzett oklevelet.

Kezdő mérnökként a *Gyöngyösoroszi Ércbányához* kerülve, szakmája szerint mérnökségvezető lett. A bányaművelés iránti érdeklődés révén üzemmérnök, majd üzemvezető-helyettes lett. Bányamérnöki oklevelét levelezőként 1969-ben Miskolcon szerezte meg.

A mind gazdaságtalanabb bányászat 1971-ben pályamódosításra ösztönözte, pályázat útján felvették a *Sopron és Környéke Víz- és Csatornamű Vállalat* főmérnökének. A vállalat akkor nem tartozott a műszakilag fejlett szolgáltatók közé. Feladata a lemaradás felszámolása, a szolgáltatás szélesítése, korszerűsítése volt.

Ennek érdekében növelték az alkalmazott mérnökök számát, ő maga 1975-ben vízellátási-, csatornázási- és egészségügyi szakmérnök oklevelet szerzett. Az elavult hálózat felújítása mellett még Ausztriában is vízbázisokat kerestek. A szennyvíztisztításban a csatornahálózat szétválasztása és a tisztítótelep fokozatainak kiépítése kapta az elsőbbséget. Az 1970-es években a Lövér-fürdő bővítésével, faszerkezetű kupolával építették meg Sopron fedett uszodáját. Az üzemeltetés korszerűsítését a hatékonyabb gépek beállítása mellett az irányítástechnika fokozatos kiépítése jelentette.

A Magyar Hidrológiai Társaság és a helyi szervezete vezetőségének a megalapítástól (1971) aktív tagja volt. Előadásokat tartott és szócikket jelentetett meg. A Társaság folyóiratai szerkesztőbizottságának tagja.

1959 és 1971 között, valamint 2005-től az OMBKE tagja, soproni lévén mindig kiemelt szerepet vállalt az egykori diáktársai helyi találkozóinak szervezésében.

A soproni Széchenyi Gimnázium Öregdiák Társaság elnökeként találkozók szervezésével ápolta az emberi kapcsolatokat.

Az '56-os forradalom 2016-os egyetemi jubileumi ünnepségek soproni szervező bizottság tagjaként törekedett a bányász és földmérő karok egykori hallgatóinak felkutatására, az egykori események tisztázására. Soproni közéleti tevékenységével sokat tett azért, hogy a városban is széles körben ismertté váltak egyetemhez fűződő események.

Temetésén június 15-én a soproni új temetőben nagyon sokan vettek részt, köztük volt évfolyamtársai, munkatársai, a Soproni Egyetem képviselői, a Hidrológiai Társaság és az OMBKE tagjai. A sírhoz a klopacska hangjai mellett kísértük, és a szertartás a Bányászhimnusz eléneklésével ért véget.

PT

Klaffl Gyula (1928–2017)

Ismét megfogyatkozott az „olajosok családja”, *Klaffl Gyula* gyémántokleveles bányamérnök életének 89. évében 2017. július 1-én elhunyt. Mivel Budapesten egyedül élt, haláláról csak nemrég értesültünk.

Klaffl Gyula 1928. április 11-én született Celldömölkön. Középiskolai tanulmányait a pápai Bencés Gimnáziumban 1946-ban fejezte be. 1947-ben vették fel a soproni egyetem Bányakutatómérnöki szakára.

Diplomájának kézhezvétele után 1952-ben állt munkába a Lovászi Kőolajtermelő Vállalatnál, ahol már 1951-

Klaffl Gyula

ben szigorló mérnökként is megismerkedhetett a mező létesítményeivel, a Termelési Osztály napi feladataival. Lovásziiban a földgáz termelés és felhasználás, a segédgáz kutak kezelésével kapcsolatos üzemeltetési és fejlesztési feladatok, továbbá a termelési tervek, műszaki jelentések elkészítésében való részvétel tartoztak munkakörébe. A kompresszortelep bővítése, a segédgáz kutak egy részének mélyszivattyúzásra való átállítása, a termelőkutak savazása, a vízviSSzanyomás bevezetése által igényelt csőszerelési munkák megszervezése, a vízviSSzanyomási rendszer üzemeltetése is munkájához tartozott.

1957-ben az év január 1-étől Budapesten megalakult Kőolajipari Tröszthez helyezték, ahol 1957-1973 között a Termelési Főosztály főelőadójaként a kőolaj- és gáztermelési, technológiai feladatok (üzemeltetés és fejlesztés), távlati terveinek készítésében vett részt. 1973-1983 között a Művelési Osztályon a gáztelepek, gázmezők, földalatti gáztárolók művelésével összefüggő teendőket látta el. 1983-1989 kö-

zött előbb a Termelési Osztályon, majd a Tröszt Gázipari Főosztályán a kőolaj- és gáztermékek termelésével és szállításával kapcsolatos feladatokkal foglalkozott. Részt vett a dunántúli gázellátás távlati tervének kidolgozásában. 1989-ben történt nyugdíjba vonulása után már csak egy-két összefoglaló anyag feldolgozásában vett részt.

Az OMBKE-nek 1950 óta volt tagja, nagy érdeklődéssel és hozzászólásaival igen aktívan vett részt az egyesület szakmai előadásain, rendezvényein és a Budapesti Olajos Hagyományápoló Kör (BOK) összejövetelein. Az egyesülethez való hűségéért több ízben kapott Sóltz Vilmos-émlékérmeket. 1981-ben megkapta Bányászati Szolgálati Érdemérem arany fokozatát.

Hamvait szűk családi körben Celldömölkön helyezték nyugalomra. Emlékét megőrizve mondunk Neki utolsó Jó szerencsét!

Dallos Ferencné

Bérces László (1926–2016)

1926. február 14-én született a baranyai Vasas bányatelepen, ahol őt követte két testvére, Nóra és Jenő. Édesapja a bányaeollátóban dolgozott, édesanyja otthon gondoskodott, nagy szeretettel, a család ellátásáról.

Bérces László

Alapiskoláit Vasas- és Somogy bányatelepen végezte. Pécsi gimnáziumi éveit megszakította a második világháború. 1944. október, 1945. november közötti időszakban levante, katonaság, fogolytábor követték egymást. A gimnázium befejezése után, 1947-ben Sopronban folytatta tanulmányait, ahol 1951-ben bányamérnöki oklevelet szerzett. Közép- és felsőfokú képzése idején, az iskolai szünidőben, mindig munkát vállalt – segítve szüleit tanulmányainak finanszírozásában. A háború előtt a pécsi Bányagazgatóságon, háború után a pécsi Téglagyárban – ahol olajjal és krumplival fizettek –, a dombóvári Konzervgyárban, a pécsi Fatelepen, a pécsi Széchenyi aknán, majd Borsodnádason végzett fizikai munkát.

Bányamérnökként az első munkahelye a Tokodi Szénbánya Vállalatnál volt. Tokodaltáró, Mogyorósbánya, Erzsébet akna bányauzemekben volt beosztott mérnök, majd műszaki vezető. Részt vett az első iszapolámos frontfejtési-, majd az ún. Mészáros-féle körszelvényű vágathajtó kísérleti bevezetésében.

A Dorogi Szénbánya Vállalathoz 1952-ben a VIII-as akna felelős műszaki vezetőjeként került. Irányítása alatt került sor az első Sz-153-as rakodógép alkalmazására fával biztosított vágatok lángmentesítésére. Elvégezte a Központi Bányamentő Állomás technikai fejlesztését, víz alatti munkához berendezések beszerelését, gyakorló medence építését, megalapozva ezzel, hogy 1955-ben a vállalat bányamentő parancsnok megbízatást kapta, mely funkciót 12 éven át látta el. Ennek során sok bevetésen személyesen vett részt bajtársai megsegítésére.

1954-1957 között a borókási terület főmérnöke – központi irodai beosztásban. 1957-1967 között tröszt főmérnök, ebből 2 éven keresztül megbízott trösztigazgató is volt egyben. Funkcionális kiemelt tevékenységei voltak: karsztvíz védelem és bányatérsegek elfulladás utáni újranyitása. A termelési célok megvalósítása mellett nagy gondot fordított új területek megkutatására is. Nagysáp, Bajna, Bajót, Pusztamarót, Lencse-hegy területein irányításával folyó geológiai elemző munka eredményeként váltak pontosabbá a földtani ásványi készletek.

1967-től Tatabányán folytatódott a helyszíneken és maradandó alkotásokban gazdag műszaki pályafutása. A Tervező Iroda: helyettes üzemvezető-főmérnöke volt 1974-ig. Munkája során új Tervező Iroda létesült, benne – többek között – kazán tüzeléstechnikai részleg és kialakult a Vidus, Haldex kooperáció. Közbeiktatva volt AVF üzemvezető főmérnök a Tervező Iroda és Vidus összevonásával. Bányászati Feltáró Üzem üzemvezetőként az eocén program nyitányában a feltáró csapatok szervezését irányította, továbbá dolgozott a Beruházási Főosztályon.

A Gazdasági Iroda felelős műszaki vezetője volt 1977-1986 között. Összefogta: a városi lakótelepek építésének vállalati potenciáit, a vállalati- és gyógyintézmények problémaköreit, balatongyöröki és hévízi üdülők és a sportlétesítmények működését.

Nyugdíjasként a XV-ös akna telephelyén a Szabadtéri Bányászati Múzeum és Ipari Skanzen létrehozásában és országos szinten kiemelkedő működésében „mindenesként” kamatoztatta hatalmas pozitív élettapasztalatát.

Kiváló emberi és szakmai erényeire hamar felfigyeltek és több kiváló dolgozói kitüntetés mellett eredményeit állami kitüntetésekkel is elismerték: Szocialista Munkáért érdeméremmel, Munka Érdemrend arany fokozatával, Bányász Szolgálati Érdeméremmel.

Boldog családi életet élt. A határozott, bajtársias, de nem barátkozó ember szíve mindig teljes mértékben kinyílt, ha feleségével együtt szervezett nagy családi találkozók létrejöttek. Ezeknek az ünnepnapoknak a helyszínei először a családi ház, majd a Síkvölgyi horgásztó melletti telek. Mindkettő alkalmas volt hobbijának, a kertészkedésnek gyakorlására, egyidejűleg a nagyon szeretett unokáival való együttlétre.

Bérces László letette pozitív névjegyét, örököül hagyva ránk személyiségét.

Okleveles bányamérnök barátunkat 2017. július 6-án a Síkvölgyi temetőben kísértük el utolsó útjára. Jó szerencsét!

Szikrai Miklós

Solymos Péter (1952–2017)

Fájó szívvel vettük tudomásul, hogy *Solymos Péter* okl. bányamérnök 2017. augusztus 11-én Tatabányán csendesen elhunyt.

1952. szeptember 27-én született Tatabányán régi bányász család gyermekeként. Itt végezte általános és középiskolai tanulmányait. A Tatabányai Árpád Gimnázium és Szakközépiskolában érettségizett 1971-ben matematika-fizika tagozaton. Még ebben az évben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1976-ban bányamérnöki oklevelet szerzett a bányaművelő szakon.

Az oklevél megszerzése után a Tatabányai Bányák Vállalatnál helyezkedett el, ahol először a Keleti I. Bányauzemben beosztott mérnökként, majd biztonsági megbízottként dolgozott.

Innen került 1979-ben az akkor megalakuló Nagygyeházi Bányauzembe, majd 1989-ben Zsigmond aknára, mely üzemekben az üzemek bezárásáig – műveltervezési csoportvezetőként – a bányászati tervezési feladatok irányítását végezte. Időközben tovább képezte magát és 1993-ban külkereskedelmi üzemgazdász oklevelet szerzett.

1994-ben a bánya-erőmű integráció keretében a Tatabányai Energetikai Kft. Mányi Bányauzemének mérnökség vezetője lett.

A tatabányai bányászat szűkülése miatt 1996 decemberétől a Magyar Bányászati Hivatal Tatabányai Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségén vállalt munkát bányahatósági mérnökként, majd 2001-től bányahatósági főmérnökként, mely beosztásokban a bányászattal kapcsolatos közigazgatási feladatokat látott el. Közben 1997-ben közigazgatási alapvizsgát, 2000 novemberében közigazgatási szakvizsgát tett. A Tatabányai Kirendeltség megszűnését követően a Magyar Bányászati Hivatalhoz került.

2004 októberétől a Budapesti Bányakapitányságon dolgozott, amelyet 2007. január elejétől 2009. január végéig bányakapitányként vezetett. Aztán ismételtén a Magyar Bányászati és Földtani Hivatalnál dolgozott, mint bányafelügyeleti főmérnök egészen 2011. április 15-ei nyugdíjazásáig. Ízig-vérig bányász volt élete végéig.

Az OMBKE-nek 1976 óta tagja. A Sóltz Vilmos-émlékéremet 2016-ban vehette át a 40 éves tagsága elismeréseként. 1994-2002-ben a BKL Bányászat szerkesztőbizottságának volt tagja.

Műszaki végzettsége ellenére humán beállítottságú volt. Szerette az irodalmat, a verseket, a zenét. Sokat olvasott, verseket, csasztyuskákat írt, családi körben gitározott. A tatabányai szakestélyek rendszeres szereplője volt humoros írásaival. Öreg Tata mondásai ma is a fülünkbe csengenek. Alapítója volt a Nagygyeházi Ezüsthárs Baráti Társaság-nak. A „Kis lak áll a nagy Duna mentében” c. nóta dallamára írt „Ezüsthárs nóta” az Ő szerzeménye.

Szenvedélye volt a pipázás, pipagyűjteménye párját ritkító.

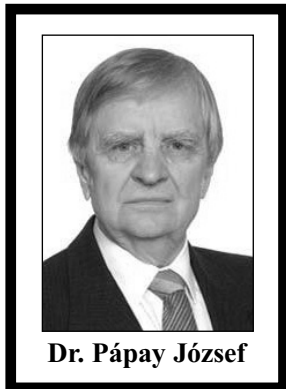
Hozzátartozói, barátai, munkatársai, tankörtársai, ismerősei 2017. augusztus 26-án mondtak neki utolsó Jó szerencsét! Hamvait római katolikus szertartás és bányász hagyományok szerint helyezték örök nyugalomra a tatabányai VII-es telepi temetőben.

Péter, nyugodj békében!

Weisz Tibor

Dr. Pápay József
(1939–2017)

Megdöbbenve értesültünk arról, hogy *dr. Pápay József*, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, professzor emeritus, Széchenyi-díjas aranyokleveles olaj- és gázmérnök életének 79. évében, 2017. augusztus 22-én, váratlanul elhunyt.

Pápay József 1939. június 29-én született Fűrben (ma Szlovákia). 1962-ben Népköztársasági ösztöndíjjal végzett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának olajmérnöki szakán. 1969-1970 évben posztgraduális diplomát szerzett Milánóban az ENI keretében működő továbbképzésen gáztárolás témában. Aranyoklevelét 2012-ben vette kézhez Miskolcon.

55 évig tevékenykedett a kőolaj és földgáztelepek műveléstervezése, készletgazdálkodás, földgáz porózus kőzetekben történő föld alatti tárolása témákban az OKGT, ill. a MOL Nyrt. különböző intézményeiben üzemi mérnök, technológus, osztályvezető, fősztályvezető, igazgatóhelyettes, igazgató, műszaki-gazdasági- és tudományos tanácsadó beosztásokban.

1962-1968 között kitermelő-berendezésekkel (elsősorban gázelőkészítés és gázolin technológia terén) foglalkozott Nagylengyel, Hajdúszoboszló és Szolnok központokhoz tartozó hazai olaj- és gázmezőkön. 1968-tól a rezervoármérnöki tevékenység lett a szakterülete: olaj- és gáztelepek, valamint földalatti gáztárolók művelése, technológiák tervezése és annak felülvizsgálata témákban. Részt vett Magyarország szinte valamennyi jelentős olaj- és gáztelep kitermelési technológiájának kidolgozásában, felülvizsgálatában és korszerűsítésében, beleértve a föld alatti gáztárolókat is. Szakmai tevékenységével hozzájárult mintegy 300 millió tonna kőolaj egyenértékű szénhidrogén kitermeléséhez és mintegy 150 milliárd m³ földgáz tárolásához.

Több külföldi egyetemen, nemzeti olajtársaságnál, konzultáns cégnél tartott továbbképző előadásokat. (Freibergeri Bányászati Egyetem, Kairói Geológiai Egyetem, Japán Nemzeti Olajtársaság, Iraki Nemzeti Olajtársaság, a Líbiai Nemzeti Olajtársaság, AGOCO (Benghazai-Líbia), HOT (Leoben, Ausztria), USA, és Törökországban.). 1984-ben egyéni vállalkozóként tudományos tanácsadó volt Ausztriában és Líbiában, ill. 1988–1991 között egy konzulens cég mérnöki részlegének vezetőjeként dolgozott.

Az általa írt tanulmányok, cikkek és előadások száma több száz (kb. fele angol nyelven). Ezek közül kiemelendő a „Development of Petroleum Reservoirs” című nívódíjas (MTA, 2003), könyve, amelyet a Miskolci Egyetem mellett USA, Argentína, Anglia, Németország stb. szakterületi egyetemein az MSc és PhD képzésben is ajánlanak, illetve oktatnak.

1968-tól oktatott a Miskolci Egyetemen előbb meghívott előadóként, majd címzetes egyetemi docens, c. egyetemi tanár, 1992-től kinevezett egyetemi tanár, 2009-től professzor emeritus minősítésben (2017 júniusában még vizsgáztatott).

Az Olajmérnökök Világszövetsége (SPE) kiemelt előadónak (distinguished lecturer) kérte fel, előadás-sorozat tartására az 1997/98 évben a föld alatti gáztárolás témakörben. A világ több országában tett előadói körút előadásai közül kiemelendő az USA öt államában tartott hat előadás sikere.

Tudományos tevékenysége: 1967-ben egyetemi doktor, 1974-ben a műszaki tudomány kandidátus (értekezés címe: „Gáztelep és gázelosztó hálózat vertikális kapcsolata”), 1984-ben a műszaki tudomány doktora (a disszertáció címe: „A szénhidrogén bányászat céljából fúrt kutak hőmérséklet viszonyai meghatározásának általános elmélete”) 1999-ban lett az MTA levelező tagja (a székfoglaló címe: „Föld alatti gáztárolás porózus kőzetekben”), 2004-től az MTA rendes tagja lett (székfoglaló címe: „Kőolaj- és földgáztelepek kitermelési eljárásai és azok hatékonysága”). Szakbizottsági elnökként aktívan tevékenykedett az MTA Miskolci Akadémiai Bizottságában. Tudományos tevékenységét 2004-ben Akadémiai Nívódíj, 2005-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztje, 2009-ben Széchenyi-díj odaítélésével ismerték el.

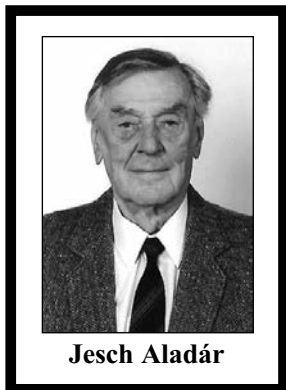
Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1966-tól volt tagja, részt vett a BKL Kőolaj-és Földgáz szerkesztésében is. 2015-ben Zsigmondy Vilmos egyesületi emlékérmét kapott.

Pápay József halálával nemcsak szerető családját érte súlyos veszteség, de barátai, kollégái, tudóstársai is gyászolják. A MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. saját halottjaként 2017. szeptember 21-én helyezték végső nyugalomra a budapesti Fiumei úti Nemzeti Sírkert akadémiai parcellájában. Ravatalánál az egykori évfolyamtársak és a tudóstársak nevében az egyetemi padtárs, barát dr. Kovács Ferenc akadémikus tartott búcsúbeszédet és mondott utolsó Jó szerencsét!

(dé)

Jesch Aladár (1922–2017)

Szomorúan vettük a hírt, hogy *Jesch Aladár* – vagy ahogy munkatársai, tisztelői és ismerősei nevezték, Ali bácsi – 2017. szeptember 1-jén, életének 96. évében elhunyt.

1922. január 18-án született, Budapesten (ahogy említeni szokta Budán). A piarista gimnáziumi érettségét követően egyetemi tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán kezdte, majd 1944-ben Drezdában fejezte be. Gépészmérnöki oklevelét 1947-ben Drezdában kapta kézhez. Gyakornoki idejében 1943 nyarán a MAORT bázakerettyei üzemében ismerkedett meg a mélyfúrás geofizika szakterületével, mely később élethivatásává vált. 1945 szeptemberétől a MAORT beszerzési osztályán dolgozott, mint szigorló gépészmérnök.

1950 márciusában – *Kántás Károly* hívására – a nagykanizsai fűrési üzem Schlumberger csoportjánál kezdett dolgozni (Ő kapta meg a 40-es évek végén a társaság által vásárolt Schlumberger mérőberendezést). Gépészmérnöki végzettsége mellett az évek folyamán geofizikussá képezte magát. Szakmai életútja szorosan kapcsolódott a szelvényezéshez és a mélyfúrás geofizikai eszközök és műszerek fejlesztésében. Nagy szerepe volt a Schlumberger műszerutánpótlás megszűnését követően a Geofizikai Mérőműszerek Gyárának létrejöttében Budapesten, ahol a francia műszerekkel majdnem megegyező regisztráló egységeket és mérőkocsit gyártottak (később exportra is). 1955-1956 között a magyar fejlesztésű szelvényező berendezések kezelésére Kínába tanította be a szakembereket. Egészen nyugdíjba vonulásáig műszer és technológiafejlesztéssel foglalkozott, előbb, mint osztályvezető, később, mint tanácsadó.

41 év szolgálati idő után 1985-ben vonult nyugdíjba.

Gazdag életpályáját a geofizika terét érintően írt számos jegyzete, a hazai és a nemzetközi sajtóban megjelent cikke, előadásai és felkért egyetemi oktatói tevékenysége fémjelzi.

Szakmai tevékenysége mellett aktív szerepet vállalt Nagykanizsa közéletében is. Egy cikluson keresztül önkormányzati képviselő, a Magyar Geofizikusok Egyesülete Nagykanizsai Csoportjának 1959-ben alapító tagja és első elnöke, majd több cikluson át elnöke, ill. titkára volt. Munkáját a nagykanizsai Magyar Műveltség Kincsestára Szabadegyetem 2011-ben a Magyar Műveltség Díjjal, Nagykanizsa Megyei Jogú Város 2017 áprilisában díszpolgári címmel ismerte el.

A Magyar Geofizikusok Egyesülete és az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület életében hosszú éveken át aktív szerepet töltött be. Az OMBKE-nak 1958 óta volt tagja, segítette a Nagykanizsai Olajos Hagyományápoló Kör munkáját. Tevékenységének elismeréseként MGE-től Emlékplapot (1974), Renner János- emlékérmét (1991), Tiszteleti Tagságot (1980), majd 1997-ben MTESZ Emlékérmét kapott.

Embersége, kivételes humorérzéke, széleskörű műveltsége nagyszerű társasági emberré tette, aktivitása, vitalitása, amelyet az utolsó időkig megőrzött, mindannyiunk számára példamutató lehet. Halálával egy nagy ívű, irigylésre méltó életpálya zárult le. Személyében a magyar olajipar egyik utolsó doyenje távozott körünkől.

Jesch Aladárt Nagykanizsa Önkormányzatának saját halottjaként búcsúztatták a nagykanizsai alsóvárosi templomban megtartott gyászszertartáson. Családtagjai, egykori munkatársai, barátai, tisztelői 2017. szeptember 8-án mondtak Neki utolsó Jó szerencsét!
(császárs)

Horváth István (1934–2016)

Váratlanul ért bennünket a hír, amikor *Horváth István* aranyokleveles olajmérnök elhunytáról kaptunk értesítést. Csongrádi otthonában, 83. életévében rövid szenvedés után 2016. szeptember 1-én hunyt el.

Horváth István 1934. február 22-én született Nagykatán egy szegény család harmadik gyerekeként. Általános és középiskolát Szolnokon végezte. Az érettségét követően a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta tanulmányait. Innen az első két év után Sopronban tanult tovább, ott kapta kézhez 1958-ban olajmérnöki diplomáját.

1958-ban Szolnokon, a KT (majd OKGT) kőolajkutató és fűrési üzemenél helyezkedett el. Kezdetben Tiszapüspöki, Nagykörű és Karcag-Berekfürdő térségében mélyített kutatófúrások irányítását végezte, majd 1960-tól a Pusztaföldvár, Pusztaszőlős, végül a Battonya és Mezöhegyes környékén mélyített kutatófúrások kivitelezését szervezte, irányította. 1965-ben rövid ideig a Bauxitkutató Vállalatnál, Balatonalmádiban folytatta pályafutását. Innen 1966-ban visszatért a szegedi üzemhez, ahol nyugdíjazásáig dolgozott. Itt kezdetben az

Horváth István

ország legnagyobb fűrészi üzeméhez tartozó Algyő, Üllés, Szeged-Móraváros, Ferencszállás, Öttömös, Újszentiván és Makó térségében mélyített kutató és termelő fűrészek kivitelezésének irányításában vett részt, majd az üzem programirodáját vezette, végül az üzem technológusi feladatait látta el. 1991-ben az olajipar átalakítását követő munkahelyi létszámleépítések miatt – a megromlott egészségi állapotára is tekintettel – karkedvezményrel nyugállományba helyezték.

Munkáját nagyon szerette, az töltötte ki az életét, az volt a mindene. Kollegái kedvelték, becsülték, segítőkész, szerény embernek tartották. Labilis lelkiállapota következtében azonban sokszor saját magával szemben is elégedetlen és türelmetlen volt. Ugyanakkor egy érzékeny és másokon segítő, karitatív természetű ember is volt, aki segítette a rászorulókat. Az évek során a korábban szolid, társasági, vidám természetű ember zárkózott, befelé forduló lett és komor, szótlan emberré vált, olyannyira hogy a rokonaival sem tartotta a kapcsolatot.

Aranyoklevelét – betegsége miatt – nem tudta személyesen átvenni, de igen büszke volt rá.

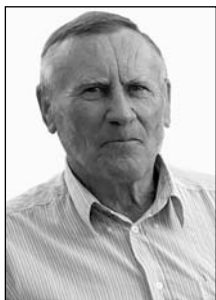
Csongrádi otthonában több tanulmányt írt a Kőolajkutató Vállalat Szegedi Üzemének tevékenységéről és az országban először vízszintesbe ferdített fűrés kivitelezésének tapasztalatairól. Több alkalommal publikált a BKL Kőolaj és Földgáz című szakfolyóiratban. Munkáját több kitüntetéssel ismerték el.

Hamvait a debreceni Köztemetőben családtagjai, barátai, volt munkatársai jelenlétében 2016.szeptember 21-én helyezték örök nyugalomra és mondtak Neki utolsó Jó szerencsét!

Jeney Zsigmond

Kovács József (1940–2017)

Mély fájdalommal értesültünk róla, hogy 2017. szeptember 2-án, a szerető férj, családapa, az őszinte barát, az egyesületünk tagja, a volt munkatárs, magunkra hagyott minket.

Kovács József

Kovács József 1940. február 14-én született Balassagyarmaton, itt élte gyermek és ifjú korát, s végezte el iskoláit. Majd a bányász hivatást választotta, munka mellett bányamérnöki diplomát szerzett a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1970-ben.

Az egyetem után 1973-ban az Országos Érc és Ásványbányák Dunántúli Művek területi főmérnöke lett, hozzá tartozott Nemesgulács, Kisörs és a Felsőcsatári munkaterületek irányítása is.

1982-ben a Dorogi Szénbányák Vállalatnál folytatta szakmai munkáját, a KBÜ (Kutatási és Bányáépítési Üzem) főmérnök helyettese volt, mely beosztásban 3 évig tevékenykedett a lencsehegyi bányáépítésnél.

Ezek után 1985-től 1994-ig nyugdíjazásáig a Mogyorósi Tanbánya igazgatójaként dolgozott. Nagy lelkesedéssel oktatta a jövő bányászait, mellesleg a tanbányában a 40 év alatt 480 ezer tonna szenet termeltek, ebből az utolsó 9 évet irányítása alatt.

Csendes, visszafogott magatartású emberként ismertük, de mindig megbízható, ha kellett tanító, oktató, a feladatokat számon kérő emberként lehetett számítani rá. Hú volt a szakmájához a bányászathoz, hú volt a mozgalmi tevékenységhez. Beosztottjai és főnökei megbecsülték és tisztelték szakmai felkészültségét, emberi tisztességét, mindezek mellett kiváló humorát, vidám élcelődő természetét. Kiváló kapcsolatokat alakított ki munkatársaival.

Több kitüntetést kapott, így a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozatát, a Vállalat Kiváló Dolgozója, 1993-ban az Ipari és Kereskedelmi Miniszter a lelkiismeretes bányászattal kapcsolatos tevékenységéért Szent Borbála-émlékéremet adományozott neki.

Nyugdíjas éveit is aktívan, szorgalmas munkával töltötte, a tőle megszokott pontossággal, rendszerességgel. A Pilisszentiváni Helytörténeti Egyesület alapítója, mindvégig aktív tagja volt.

Az OMBKE-nek 2017-től újra tagja, korábbi megszokások után.

Temetésére 2017. szeptember 6-án a pilisszentiváni temetőben került sor, ahol búcsúztak felesége, családtagjai, rokonai, volt kollégái, a Bányász Szakszervezeti Szövetség, a Dorogi Szénmedence Kultúrájáért Alapítvány, az OMBKE Dorogi Helyi Szervezetének tagjai, ismerősei. A ravatalozónál díszsorfalat álló bányászok főhajtással mondtak utolsó Jó szerencsét!

Dr. Korompay Péter